

O perspectivă mai largă a marii lupte

Marti, 8 martie 2005

Gili Cârstea

Controversa care a început în cer și care a produs pe pământ o guvernare alternativă, condusă de rebelii refugiați, a avut ca obiect central capacitatea neprihăririi de a produce o guvernare stabilă, care să ofere cetățenilor universului pacea, siguranța și libertatea necesare dezvoltării normale. Deși în Scriptură nu avem prea multe detalii asupra confruntării, înțelegem totuși că cea mai severă parte a bătăliei s-a desfășurat în cer, mult timp înainte de crearea Planetei Pământ.

Știm, de asemenea, că una din consecințele majore ale controverselor a fost despărțirea de natura divină, de “izvorul vieții,” a unui grup foarte mare al îngerilor de pe planeta reședință. Cei mai mulți dintre ei au luat decizia supremă fără să înțeleagă foarte clar că despărțirea de izvorul vieții înseamnă moarte. Ei au fost luați de valul sugestiilor lui Lucifer, care promiteau dezvoltare neîngrădită, până la atingerea divinității, pentru cei care se dovedeau destul de bravi spre a face pasul decisiv în izgonirea lui Dumnezeu din templul inimii lor. Mai știm că guvernarea divină se sprijinea pe locuirea Creatorului “în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om” (DA 161).

Lucifer deja lansase printre îngeri zvonul că s-ar putea ca Dumnezeu să folosească forța împotriva celor revoltați, lucru care ar putea duce la uciderea lui și altora aliați cu el. Aceasta a fost o gravă deformare a legilor neprihăririi, care s-a propagat cu mare forță și pe planeta noastră. Dumnezeu nu avea nevoie să folosească forța împotriva celor care își întrebunțau greșit libertatea, alegând să se despartă de natura divină, căci simpla deconectare de la izvorul vieții producea instantaneu moartea. Din contră, Dumnezeu era pregătit să facă față unei asemenea situații dramatice pe calea strictă a neprihăririi. El pregătise “de la întemeierea lumii” un Mântuitor pentru ziua când unul dintre copiii Săi ar fi ales calea despărțirii de izvorul vieții. Înainte ca păcatul, deci moartea, să-și facă efectul, locuitorii universului aveau la dispoziție un antidot, un Salvator. Îngerii nu au fost tratați cu mai puțin interes decât oamenii. Ei s-au bucurat de șanse egale în a aprecia, înțelege, primi și onora efectele binefăcătoare ale harului salvator,

fără să înțeleagă prețul cu care a fost posibilă o asemenea suspendare a exploziei morții a doua. Au crezut că este o șmecherie ieftină din arsenalul imens al puterii făcătoare de minuni a lui Dumnezeu.

În acest moment se ridică o întrebare răscolitoare, pe care noi de obicei o evităm: Ce se întâmpla cu planul de mântuire dacă Dumnezeu nu crea familia omenească? Mai mult, ce se întâmpla dacă Adam și Eva, ca administratorii multor alte planete care au refuzat să se alăture revoltei lui Lucifer, rămâneau devotați lui Dumnezeu și păstrau Terra în zona neprihănirii? În aceste două situații, foarte probabile, ce se întâmpla cu crucea lui Hristos? Cine mai făcea ispășire pentru păcat, care intrase deja în univers, și încă masiv și violent, prin chiar locuitorii devotați ai planetei reședință?

Aceste întrebări par nepotrivate, deoarece noi am fost obișnuiți să privim planul de mântuire și marea controversă doar din perspectiva limitată a mântuirii personale. Nu ne interesa situația în care este pus Dumnezeu, nici salvarea milioanele de îngeri amăgiți de Satana, nici serioasa segregare a împărăției luminii și apariției timpului, nici motivele pentru care oameni despărțiți de Dumnezeu continuă să trăiască.

Ce putea menține în viață ființe despărțite de izvorul vieții, în afara unui Mântuitor care S-a așezat între cei vii și cei morți, astfel ca urgia să înceteze? Există în dialogul adventist o expresie foarte potrivită în acest subiect. Ea spune că în clipa când a apărut păcatul, în aceeași clipă a apărut un Mântuitor. Evident Mântuitorul era prezent pe scenă încă de la început, dar misiunea Lui a devenit activă exact în clipa în care a apărut păcatul.

Păcatul a apărut cu mult înainte de apariția lumii noastre. Aceasta ne face să înțelegem că Mântuitorul lumilor intrase în acțiune și Își împlinise menirea chiar de la apariția păcatului în curțile luminii. Crucea lui Hristos Își făcuse brutal efectul asupra lui Dumnezeu, fiind necesară o asemenea intervenție indiferent de ce se întâmpla cu Planeta Pământ sau cu locuitorii ei, păcatul putând lovi orice altă planetă din vasta creație a lui Dumnezeu. Mielul lui Dumnezeu fusese junghiat de negliobia heruvimului acoperitor, iar sângele Lui a devenit pavăza și scutul pentru orice ființă creată, heruvim sau om. Doar așa era posibilă suspendarea efectelor despărțirii de izvorul vieții, lucru care a oferit o a doua șansă infractorilor legii divine.

Așa se face că în Eden, în clipa în care părinții noștri au acceptat să trecă de partea nelegiurii, deasupra lor se afla deja harul protector al crucii pe care Mielul lui Dumnezeu fusese străpuns de copiii Săi însingurați.

În această situație, putem afirma oare că Golgota a fost o oglindire pentru familia omenească a unui eveniment universal anterior, astfel ca omul să poată vedea sacrificiul nespus de mare pe care l-a făcut Dumnezeu, dând pentru totdeauna pe Fiul Său ca răscumpărare pentru cei păcătoși?